

Τίτος Πατρίκιος, Σήμα κινδύνου.

Οι δρόμοι γέμισαν ξανά
έναν βουβό και βρώμικον αγέρα
σαν από στόμα πεινασμένου.
Πάλι ένας ξένος ήρθε στον τόπο μας
με πολλά παράσημα, πολλούς χαρτοφύλακες,
πολύ αίμα πηγμένο στα νύχια

.....

Οι ομιλίες τους είναι μετάλλινες
οι ανάσες είναι μετάλλινες·
σε κάθε τσέπη στις μολυβένιες τους στολές
ή τα νικέλινα γυαλιστερά κουστούμια τους
υπάρχει κι ένα έγγραφο
πιτσιλισμένο θάνατο.

Γδέρνουν σιγά - σιγά το χώμα της πατρίδας
ξεριζώνουν το γρασίδι
κι απομένει ο γρανιτένιος σκελετός της γης
γυμνός
χωρίς ούτε ένα λουλούδι
να το φοράν οι κοπέλες στα μαλλιά τους

.....

Ε αδέρφια αδέρφια,
κίνδυνος!
Αυτός ο ξένος
μες στις μαρμάρινες κλειδώσεις του κρύβει το θάνατο
και στ' άδεια μάτια του,
πάλι το θάνατο.
Αδέρφια κίνδυνος!
Το ξέρουμε πως είναι άγρια η φωνή μας
πως είναι βραχνή
μα πρέπει ν' ακουστεί.

.....

Χτυπήστε λοιπόν τις καμπάνες του κινδύνου
σημάνετε συναγερμό παντού.

.....

η φωνή της Ελλάδας ν' ακουστεί
πάνω απ' τις πολύχρωμες ρεκλάμες
πάνω απ' τα πολύχρωμα πουκάμισα
πάνω απ' τα πολύχρωμα περιοδικά
που πάν να κρύψουν το σκοτάδι της σφαγής.

Η φωνή μας είναι άγρια
όπως άγρια είναι κι η απόφασή μας,

.....

Μικρός τύμβος
(17 Νοεμβρίου 1973)

Δίχως τουφέκι και σπαθί, με τον ήλιο στο μέτωπο,
υπήρξατε ήρωες και ποιητές μαζί. Είστε το Ποίημα.

Απλώνοντας το χέρι μου δεν φτάνει ως εκεί
που ωραία λουλούδια τις μορφές σας
Λιτανεύει ο αέρας της αρετής. Ω παιδιά μου,

Μπροστά σ' αυτό το ποίημα μετράει μόνο η σιωπή.

Νικηφόρος Βρεττάκος

Εδώ Πολυτεχνείο

Τρεις νύχτες καίγανε οι φωτιές
την τελευταία ακούστηκαν καμπάνες
Κάπου αλλού θα παίζεται η ζωή μας σκέφτηκα
και τότε τον είδα

λαμπαδιασμένο απ' τις ζητωκραυγές
να τρέχει προς το θάνατο
Αλέξανδρε του φώναξα

Αλέξανδρε
κι ύστερα πιο σπαραχτικά Αλέξανδρεεε,
πάλι και πάλι

Καθώς έσκυψα να τον σηκώσω από την ασφαλτο
δε βρήκα παρά στάχτη

Σ' όλους τους δρόμους
οι στρατιώτες πυροβολούσαν το φόβο τους.

Γιώργης Σαράντης

Από τον τόμο *Αντιφασιστικά '67-'74*

Λένα Παππά, «Στους σκοτωμένους σπουδαστές του Νοεμβρίου»

Μάτια κλειδωμένα, χέρια παγωμένα
κείτεται
—δεκαοχτώ χρονώ ήτανε δεν ήτανε—
για να έχω εγώ πουλιά — φτερά στα χέρια μου,
και συ το σπιτάκι σου,
μια γλάστρα με βασιλικό στο πεζουλάκι
και τα παιδιά μας ξένοιαστα να χτίζουνε το μέλλον.

Η μάνα του τον περιμένει και δεν έρχεται,
η άνοιξη του παίζει και δεν τήνε ξέρει πια.
Στις φλέβες του αίμα σταματημένο και πικρό,
γυαλί σπασμένο ο κόσμος, σωριασμένο πάνω του.
Για να έχω εγώ τον άσπρο μου ύπνο
και συ γαρίφαλο χαμόγελο στο στόμα σου,
για να 'χουν τα παιδιά μας το δικό τους ήλιο.

Γιάννης Ρίτσος, 16 και 17 Νοέμβρη 1973

Αθήνα 16 Νοεμβρίου 1973

Ωραία παιδιά, με τα μεγάλα μάτια σαν εκκλησίες χωρίς στασίδια.
Ωραία παιδιά, δικά μας, με τη μεγάλη θλίψη των αντρείων,
Αψηφιστοι, όρθιοι στα προπύλαια, στον πέτρινο αέρα,
Έτοιμο χέρι, έτοιμο μάτι, – πως μεγαλώνει
το μπόι, το βήμα και η παλάμη του ανθρώπου;

17 Νοεμβρίου

Βαρειά σιωπή, διάτρητη απ' τους πυροβολισμούς,
πικρή πολιτεία,
αίμα, φωτιά, η πεσμένη πόρτα, ο καπνός, το ξύδι-
ποιος θα πει : περιμένω απ' το μέσα μαύρο;
Μικροί σκοινοβάτες με τα μεγάλα παπούτσια
μ' έναν επίδεσμο φωτιά στο κούτελο
κόκκινο σύρμα, κόκκινο πουλί,
και το μοναχικό σκυλί στ' αποκλεισμένα προάστια
ενώ χαράζει η χλωμότερη μέρα πίσω
απ' τα καπνισμένα αγάλματα
κι ακούγεται ακόμη η τελευταία κραυγή διαλυμένη
στις λεωφόρους.
Πάνω απ' τα τανκς, μέσα στους σκόρπιους πυροβολισμούς
πώς μπορείτε λοιπόν να κοιμάστε;

Κώστας Μαλάμος, Την άλλη μέρα,

